U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, čj. 31 A 70/2016-28, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu Brně ze dne 3. 11. 2016, čj. 30 A 165/2016-32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Brně *„správní žalobu“* směřující proti usnesení téhož soudu ze dne 19. 7. 2016, čj. 31 A 70/2016-28.

[2] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 11. 2016, čj. 30 A 165/2016-32 (dále také jen „napadené usnesení“), tuto žalobu odmítl, neboť shledal, že nesměřuje proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž proti rozhodnutí soudu vydanému podle soudního řádu správního, tedy mimo rámec § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proti němu se nelze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Krajský soud uzavřel, že v žalobcově případě nejsou splněny podmínky řízení pro nedostatek pravomoci soudu o žalobě rozhodnout. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud také doplnil, že postup žalobce, který opakovaně podává *„správní žaloby“* proti rozhodnutím soudu (k témuž soudu), z nichž je patrné, že snahou žalobce není skutečné vyřešení soudních sporů, ale vytváření nekonečného řetězce obstrukčních návrhů směřujících proti jednotlivým rozhodnutím soudu, vykazuje znaky zneužití práva, kterému není poskytována právní ochrana.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) se proti napadenému usnesení bránil kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítal, že v řízení sp. zn. 30 A 165/2016-32 nebyly splněny podmínky řízení, ve věci rozhodoval nezákonný a vyloučený soudce. Zpochybnil i příslušnost Krajského soudu v Brně k řízení o žalobě proti usnesení ze dne 19. 7. 2016, čj. 31 A 70/2016-28. Vytýkal také, že mu krajský soud poskytl nesprávné poučení o možnosti bránit se proti napadenému usnesení kasační stížností, ačkoliv odpovídajícím opravným prostředkem je podle mínění stěžovatele odvolání. Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl podjatost soudců krajského soudu JUDr. Milana Procházky, JUDr. Viktora Kučery a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové; závěrem vyslovil nesouhlas s projednáním kasační stížnosti bez nařízení jednání.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, neboť pouze v tom případě může přistoupit k věcnému přezkumu stěžovatelovy kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz např. řízení vedená u soudu pod sp. zn. 8 As 229/2016, 8 As 147/2016, 8 As 26/2015, 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává *„správní žaloby“* proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o *„zjevně neúspěšné návrhy“* ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či krajských soudů pak stěžovatel napadá dalšími *„správními žalobami“*, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi *„bludný kruh“*, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, čj. 2 As 162/2014-42, *„z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“*

[7] V nynější věci stěžovatel brojil kasační stížností opět proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho *„správní žalobu“* proti soudnímu rozhodnutí. Stěžovatel v ní však neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu o nedostatku podmínek řízení. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést *„spor pro spor“*, nikoliv snahou o ochranu svých veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí *„situace, kdy někdo vykoná své subjektivní*

právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené“. Lze odkázat také na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[9] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci. V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný „*ping pong*“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, čj. 8 As 89/2015-19; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12). Předestřený postup je vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup jeví jako úplně neefektivní, a současně je zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. Tak je tomu i v nyní posuzované věci.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. (shodně též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, čj. 10 As 167/2016-8). K rozhodnutí o věci nebylo třeba nařizovat jednání ve smyslu § 109 odst. 2 s. ř. s.

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že namítl-li stěžovatel také podjatost soudců krajského soudu, kteří ve věci rozhodli, soud tuto námitku posoudil jako opožděnou. Jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. Podjatost soudce totiž nelze namítat z důvodu jeho postupu a rozhodování ve věci projednávané soudem, což je stěžovateli známo i z dřívějších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 17. 7. 2014, čj. Nao 232/2014-18, ze dne 19. 6. 2014, čj. Nao 239/2014-28, ze dne 27. 11. 2013, čj. Nao 90/2013-43, ze dne 31. 10. 2013, čj. Nao 55/2013-54 nebo ze dne 21. 10. 2014, čj. 8 As 136/2014-67).

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. prosince 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu